

מסורת הש"ס

(א) גירסת הרא"ש נפסקה
אחרי. (ב) לעיל מב. א.
(ג) ב"ק קח: לעיל מב. א.
(ד) לקוח נכ: ונא. (נט.)
(ס) נפסקה נט. א. (ז) ש"ך
למחנ' דלעיל מו. א. (ח) ז"ל
שחר וכו' במקומו.
יעב"ז. (ט) ז"ל דידע.

תוספות

[illegible]

רעז"י

ה"ג בעי אכימי קונס בים זה ששעה נכנס ומס או שמכרו לאחר
מסו: אדם אוסר דבר וכו'. ואפילו לאחר שמת או שמכרו לאחר
היו נמי אסור או לא: מן הסס. לקמן בפרק הערר מן הירק (ה);
קונס פירות האלו נמי או קונס הן לפי או קונס הן על פי
אסור בחילופיהן. אס מחלפו בפירות
אחרות ודבר שלא נא לעולם הוא:
גידוליהן. שנטען והגדילו: על פלוני.
שמשכן על חצירו: מסו. (ו) אי היו
אסור בחילופיהן כמו שהוא אסור אי
אסור מן אמרינן גביה דליה כי אמר
קונס הן לפי או על פי אסור בחילופיהן
אף על גב דהוי דבר שלביל הואיל
ואשכחנן גבי דליה כי האי מומרה דליה
לס' פירות חצירו עליו ואהכי ממחירי
אסור דלאסר נמי עליו דבר שלביל
אכל גבי חצירו ואפילו אסור פירות
חצירו על חצירו דאי אמר לחצירו
קונס פירות של פלוני עליך לא הוי כלום
לא אמרינן נמי דלית בידו למיסר ליה
בחליפין דהוי דבר שלא נא לעולם:
או

אוסר פירות חבירו על חבירו אין אדם אוסר דבר של

[illegible]

הי מוכחא. ואע"ג דלעיל (דף מב:) דמינן שאני התם דלמחר בחייו וכו' והי וכו' שפירשתי אני למעלה הכא לא יוחא לן בההיא דחייא ואח"כ לא למימרא דיוון שנכסיס אסורים לו בהנאה ולא זכא דהא קמני וכו' אין לו לווי ובעלי חובין צדיק ויפטרנו ואם אלא בגיג הנכסיס נכסיס יסדירה ויניהא אורי רשאי לביטול מהו ואידי דתנא ר' ירמיה ואלא דוקא. וכ"ס שאני קמני ונתנן לבניו או לאחיו בשלמא לווייהו פורע חובו בחיסורי הנאה דכס"ג ודאי אסור דבי' דלמחרין לו לא מדעתו ודאי אסור דרי מוילין מרשות לרשות ומנא מועיל אללא אכל שותן לבניו או לאחיו היי שרי והא מההני מועות הנאה דדיה למימרא שפסגם להם משום אלא שפירשתי להם מקום ואומר להם דהא מהם מה שפירו וכו"ס לא מנא מהם אלא גויגא דהספק וכן כתב הר"ע אלא עשהה הרמב"ם ז"ל כההיא דתנן לעיל מיניה הגחל את אביו ומה שיאמר זה גול אלא: **מן הספ.** לקמן בפ' הירק (דף ע"ב:) ובגדוליהם. לומר כל שאמר א' מלשונות הגחל חלופיהן וגדוליהן בכך בקיומיות בלחוד קא מבעיה ליה אלא בכולהו איסורי הנאה דעלמא לא להחליפין לכתלה מביעיה ליה דודאי כל שהוא אסור בהנאה אסור להחליף שיהיה למוכרו לעובדי כוכבים ואמאי תנן [ב"ב ע"ב] שהגחל פטור מן ההש"י. ולאחר מני לא מביעיה ליה דפשיטא ליה דמחמירין שייך מן חסות חולין (דף ע"ב) חמלן על עובדי עברה הפסח מותר מן מנחי שההידי והי עיקר פספיקי מ' אחריו דכי תנן במתחמין אסור בחלופיהן וכו' דרוב עממי כבך דניה חלופיהן דכרס שאלא נא לעולם דמו תנן במתחמין אסור בחלופיהן לאו בתר דעמיה אולנין אלא דהכא הלכך לא שנה הוא ולא שנה חבירו. ומתמי אדעבי רמי במדר ליי' העדר אפילו החליפין אחר חלופיהן אסורין לו ואי משום דינא דלא יי"ל דפשיטא ליה למי' נדער אפילו החליפין אחר חלופיהן בחלופיהן מן מירק [שם ע"ב ד"ה חמלן] עלה דהא מתחמין בפי' מיהו הא מביעיה שכלל דבריו הוא או דילמא להחליפין הוא לא תריק אלו חלופיהן אינערין מיהו אין ה"נ דהוה מ"י למכרי בטור עממי היכא דללא אלא דלישנא דמתחמין באלו ערפא ליה כנ"ל ופשיטא ליה מדרתא אלא דאמאי א"ל חמלן לא ערפא ופשיטא אפילו אלא

השותפין פרק חמישי נדרים

רצון

אחר דעלמא דהא אמרין בגמרא היכי דמי דשרי דמקבל בטסקא ומקבל בטסקא לאו הייט שמירות אלא הקרקע הרי הוא של מחזיק לעולם ומורישו לבניו אלא שטותן דבר ידוע בכל שנה לעולם הראשונים וכל מי הא' גוונא קנין הגוף מקבל שטותן שפסקטנו קונוס ומיהו דנקט שטותן בלכדי צמחיתין צמחיתין משום דטסקא זו ענין שמירות הוא שאט אינו פורע המוטל עליו שנה שנה (ה"א ד' ע"ג) ארעא טסקא משמענא ומלכא דיהיב טסקא ליכול ארעא ואפילו הכי כיון דכל אימת דנשי למפרע לא מצי מקלח ליה אידך קנין הגוף יא לו דקרקע ומשה' לא מצי אכר אבל בשמירות דעלמא מצי אכר כל זה פלפלו הראשונים וז"ל ותמהני עליהם לפי שאמר אומר להלכה דאפי' בשמירות דעלמא כל שאין לו למדיר תפיסת ד' שרי מודר לא מהיטוי ממוכרין וזינא דבר שיש לו למדיר מושכרין בעיר דאפי' דמן דינא ודאי דמשכיר יכול לאסור על השוכר ואפי' הקדים השוכר למשכיר שכרו ודפרשנא לעיל בתנתינא דרש פרכא הרי מילי

וזה דכיון דקונומיה מפסיק מידי שעבוד אסתכל ליה שעבודא דשבור
שעבודא דשבור כמחזקו והנה לא ממדיר הוא הנה אלן מן השבור
ההשוק מורד מא' מהה הנאלה לא יכנס לתבן ר"ח בן יעקב ואמר ויהי
וירבנן נמי נקטיה סד"ח" י"ד לקדשין וזכר שדוקא מ"א אסר אחריה
שוק לא מא' אסר הך חצר שאין בן דין חלוקה דמאי א"ל כיון דשעבוד
הך דכר מדי מצי קמי ליה בזה חצר קנין גוף ופירותיה לא כל הימנו:
וי נכנס בו: **שדר שאני לוקח.** כלומר אם אלקוט: **מה** (ו) **מכרן**
רמי מיה שרי אלל להבי נקט מכרן לאשמעינן דדוקא מכרן לאחר לא
ושדר זה שאני לוקח מה או **מכרו לאחר אסור.** דכיון דבית זה
יודע דהי הכי דבית זה חמור מביתן לענין (ו) מכרן לאחר דמי
או אסור ליענן בו דכל שהוא ביתן משמע ויהי אחר בית זה ויכל דמי
או אחר חופסין בין לחומרה דמיריה בין לקולא דבילה והכי איתא
מי לא הית הוא ושמעין מן הדא האומר יורשיו מנו בית חתנות לבני או
לבתו ומכרנה דמי אחרין צביתן שאני נכנס דלי נפל ובני קטייה
ואסור דכל שעבוד אסור קאמר והאי דנקט נפל ובני לרצונה נקטייה
בני ארציה הוים כלל לביה או שאפה נכנס מה או מכרו לאחר מ"א

[illegible]

עין משפט
גר מצות

ב א מ"י פ"ה מהלכות
 נדרים הל' א טושי"ע
 י"ד ס' רצו עקיף ו:
 ב מ"י שם הלכה טו
 סתם לאורן מה טושי"ע
 א שם עקיף א:
 א ג מ"י שם הלכה טו
 טושי"ע ס עקיף ב
 (ונבה"א) נפסקין לקמן
 פ"ו ס' ה:
 (ד טושי"ע י"ד ס' רד
 סעי' ד:
 ה מ"י שם הלכה טושי"ע
 י"ד ס' רצו ו:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מן הפס
 ט' הירק. י"ב דף ט.
 (ו) ד"ה על פלוגי וז' מבו
 (ז) וז' אקד' ברוך וז' מבו
 לא וז' נחשיתין דמדי:
 (ח) ברין ד"ה האומר
 וז' אי מבור' לאחר וז'
 וז' נתנו לאחר וז' נקט
 מבור וז' דקוקה מבור:
 (ט) ד"ה קונס לבית וז'
 לענין מבור לאחר וז'
 מבית זה לענין וז' משום
 מאח' אהם מופס משום
 ביתך או משום זה נפל
 וזני לית הוא בשבועיה
 מן הלא וז' נפל וזני
 ליה לרענא:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה בעי רמב"א
בסה"ד ומסתברא. צ"ל
ומתקרא: בא"ד והבי
טובח וכו'. עס מסקי
דנשאת סברה וחבלה ול"ע:

מוסף רש"י

קונם שאי אתה נהנה
לי. מכל נכסי, ומת
ירשנו. שלא אסר עליו
אלא כל זמן שהנכסים
שם, לפיכך ירשנו אם
מת, ואם נדר בחייו
ובמותו, כיון דמפרש
במסוק, מת לא ירשנו ונשי
מב. הואיל ואין אדם
אוסר פירות חבריו
על חבריו, לומר קונם
פירומך עליך (כתובות
, טז).

פירוש הרא"ש

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones